

Khói Huyền Bay Lên Cây

"Hồi đó em hai mươi!". Em nói rồi em cười. Hồn nhiên. Vô tư lự. Đâu biết người xa xứ...buồn quá đi chiều nay..."Ngỡ lòng mình là rừng. Ngỡ hồn mình là mây. Nhớ nhà chầm điếu thuốc khói huyền bay lên cây..." (*)

Hồi đó em đứng đây, chỗ này, bờ sông Trẹm, Dương Hà viết thành truyện...Một truyện tình chia phôi! Hồi đó...là xa xôi, bây giờ em vẫn vậy, hao hao em mười bảy! Ghét quá đi hai mươi! Cắm tú cầu rã rời, gió bay về muôn gió...như lá vàng ngoài ngõ...ôi mùa Thu lá bay!

Anh nói, đó, với ai? Với em trên facebook? Với sông con đò dọc mờ mờ bóng đò ngang. Em qua cầu áo vàng, phải chi xưa em đối rồi về nhà nói dối "Má à áo gió bay!". Má à áo gió bay...

Bốn mươi năm đổi thay, bây giờ em mấy nhỉ? Đồng dâu thành ra bể...và bể hóa đồng dâu! Đời, muôn đời một câu...Một câu buồn vạn đại! Ai bảo em được sinh làm con gái...để anh thề chề hết thủy giai nhân!

Hồi đó em Thanh Xuân. Bây giờ em Cố Quận. Cái khăn choàng em quấn...ôi mùa Thu khói sương! Mười bảy em, anh thương. Hai mươi em, anh nhớ. Cây đa, kìa, cổ độ, con đò, kìa, khói sương! Con đò kìa khói sương...

Ngỡ lòng mình là rừng ngỡ hồn mình là mây nhớ nhà chầm điếu thuốc khói huyền bay lên cây...()*

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Hồ Dzếnh